కిటికీలో ఆకాశం

విప్లవ్

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

"అయితే సర్జరీ తప్పదా?" నిద్రలేని కళ్ళలోంచి ఉరకబోతున్న నీటి ఊటను నొక్కేసుకుంటూ అడిగాడు చైతన్య.

అప్పాయింటుమెంటు సమయానికి ఖచ్చితంగా వివేకానందను వెంటబెట్టుకుని వచ్చిన చైతన్యకు ఒక డాక్టరుగా తాను చెప్పవలసిన విషయాన్ని సూటిగా చెప్పింది రాధిక. నిజం చెప్పేంత ధైర్యం తనకు వస్తుందని ఆ నిముషం వచ్చేదాకా ఆమెకే తెలియలేదు.

"ఆంటీ... నేను చూడొచ్చా" తన ఎమ్ ఆర్ ఐ స్కాన్ ఫిల్మ్‌ను లేత చేతి వేళ్ళతో తడుముకుంటూ అడిగాడు వివేకానంద. ఆ స్కాన్ రిపోర్ట్ అతనిది కాక ఇంకెవరిదైనా అయి ఉంటే ఎంతో బావుణ్ణని స్వార్థంగా కోరుకుంది రాధిక. మనిషి కోరుకున్నదల్లా జరిగిపోతే సృష్టి గొప్ప ఏముంది? ముఖానికి నవ్వు పూసుకుని అతనికి స్కాన్ ఫిల్మ్‌ను అందించింది. తన మెదడు బొమ్మలను విస్తుబోతూ చూసాడతను.

"నానా... నానా... మొన్న ఇక్కడంతా ఫోటోలు తీసారు అవే కదా" ఛాతీ మీద ఫిల్మ్‌ను ఉంచుకుంటూ చైతన్యను అడిగాడు వాడూ. ఒత్తు లేకుండా నానా అనే వాడి పిలుపు ఆమెకు చిత్రంగా ముద్దుగా అనిపించింది. చైతన్యకు మాటలు కరువై వాడిని అపురూపంగా తడుముకుంటూ తలఊపాడు.

"అవి అక్కడివి కాదు.... ఇదిగో... నీ తలలో బొమ్మలు... నువ్వు ఆ మిషన్‌లో ఇలా పడుకుని వెళ్ళి ఉంటావు కదా" హెడ్ స్కానింగ్‌ను వాడికి గుర్తుచేసింది రాధిక. తన తలలోంచి ఇన్ని బొమ్మలు ఎలా వచ్చాయో వాడికి అర్థం కాక, జుత్తులోకి వేళ్ళతో తడుముకుంటూ ఫిల్మ్ వంక మళ్ళీ మళ్ళీ చూసాడు.

"సర్జరీతో నయమైపోతుందా" చైతన్య గొంతులో అప్పుడే పుడుతున్న భయాన్ని రాధిక గమనించింది. వివేకానంద రిపోర్ట్‌లు చూసినప్పటినుంచీ ఆమెలో కూడా ఎన్నో ప్రశ్నలు. విధి విపరీతాల గమనాన్ని ఎవరైనా ఖచ్చితంగా ఎలా ఊహించగలరు?

"మోస్ట్లీ" నిజం చెప్పలేక, అబద్ధమాడలేక ఊగిసలాడింది రాధిక.

"అంటే?" అతను రెట్టించాడు.

రిపోర్ట్‌లను అతనికి చూపుతూ "చిన్న పిల్లల బ్రైన్‌లో వచ్చే చాలా క్యాన్సర్లకంటే ఈ టైప్ అంత డేంజరస్ కాదు. సర్జరీలో సింపుల్‌గా రిమూవ్ చేయొచ్చు. కాకపోతే... ఆ క్యాన్సర్ స్టేజ్, గ్రోత్... ఇంకెక్కడైనా ఏదైనా ప్రాబ్లం ఉందా అన్నీ చూసుకుంటే కానీ ఏ విషయమూ ఖచ్చితంగా చెప్పలేము. ఎవ్విరీ కేస్ ఈజ్ డిఫరెంట్ కదా"

"హి ఈజ్ నాట్ ఎ కేస్. మై సన్" గభాలున కోప్పడ్డాడు చైతన్య.

చప్పున తన తప్పు గ్రహించింది రాధిక. వివేకానందను దగ్గరకు తీసుకుంటూ క్షమాపణకోరబోయింది ఆమె.

"అయాం సారీ" చైతన్యే అనడంతో ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఏ డాక్టర్ అయినా అలానే అంటారు కదా. నువ్వు కాబట్టి కోపాన్ని దాచుకోలేకపోయాను"

రాధికకు చాలా సంతోషమైంది. తమ మధ్య ఆత్మీయత ఏ మాత్రం తగ్గలేదు అని స్ఫురించింది ఇద్దరికీ.

"సర్జరీ నువ్వే చేస్తావా?" సందేహంగా అడిగాడు అతను.

ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు ఆమెకు. తాను కాబట్టేగా ఇలా అడగగలుగుతున్నాడు?

"ఓ సారీ. అసలు సర్జన్ కాబట్టే కదా కన్సల్టెన్సీకు పంపారు. యూ ఎస్ లో చాలా సర్జరీలు చేసావా....?"

తన విజయవంతమైన ప్రొఫెషనల్ లైఫ్ గురించి తానే చెప్పుకోలేక ఇబ్బంది పడింది.

"అయామ్ హ్యాపీ" వివేకానందను ఆమె చేతుల్లో గమనిస్తూ అన్నాడు చైతన్య.

"నిన్ను ఎలా చూడాలనుకున్నానో అలానే చూస్తున్నాను" అతనిలో ఏదో గర్వం.

"రాధిక అనే అమ్మాయి నాకు తెలుసు అని చెప్పుకునేందుకు నేను ప్రౌడ్‌గా ఫీలయ్యేంత పే....ద్ద డాక్టర్ అవుతావు" తాను ఫైనల్ ఇయర్ ఎగ్జామ్స్‌కు వెళుతున్నప్పుడు పెన్నులు, పెన్సిళ్ళు బహుమతిగా ఇచ్చి పూజారిలా పోజు కొడుతూ ఆశీర్వదిస్తున్నట్లు పలికిన చే గుర్తుకు వచ్చాడు ఆమెకు. సంతృప్తిగా అనిపించింది. ఇంకా చాలా మాట్లాడాలి అనిపిస్తున్నా వివేకానంద భవిష్యత్తు ప్రశ్న ముల్లులా గుచ్చుకుంది ఇద్దరికీ. *మనసు ఒక శాడిస్టు. కష్టకాలాల్లోనే తీపి జ్ఞాపకాలు గుర్తుకు తీసుకొచ్చి ఇబ్బంది పెడుతుంది.*

"చే ఏమీ అనుకోనంటే..." వివేకానందకు తన పెన్నూ పేపర్ ఇచ్చి అతడిని గీతల ప్రపంచంలో ముంచేస్తూ నసిగింది రాధిక: "వీవాకు ఇంకా చాలా టెస్టులు చెయ్యాలి. ట్యూమర్ టైప్ కన్‌ఫర్మ్ అయ్యాక ముందుగా కీమోథెరపీ సెషన్స్ ఇవ్వాలి, తర్వాత సర్జరీ.... ఒక నెలరోజులు ఖచ్చితంగా పడుతుంది. ఇక్కడే అడ్మిట్ చెయ్యాలి" చైతన్య అటెంటివ్‌గా వింటున్నాడని చూసుకుని కొనసాగించింది:

"తన మదర్ కూడా ఉంటే..." మాట ముగుస్తుండగానే చైతన్య ముఖకళవళికలు మసకబారిపోయాయి. వివేకానంద ఈ మాట ఎక్కడ విన్నాడో అన్నట్లు బెదురుగా అటు చూసాడు. పేపరు మీద వాలిపోయి గీసుకుంటున్న వాడిని చూసుకుని, గొంతు తగ్గించి "ప్లీజ్... తన ముందు ఇవన్నీ ఒద్దు. ఐ విల్ టేక్ కేర్ ఆఫ్ ఎవ్విరిథింగ్. మీకు సర్జరీకు ఏమైనా ఫార్మాలిటీస్ కోసం సిగ్నేచర్స్ కావాలంటే కూడా నేను ఉన్నాను కదా..." అన్నాడు ఇక వేరే మాటకు అవకాశం లేనట్లు.

అతని మొండితనం ఆమెకు తెలియనిది కాదు. చెప్పాలనుకున్నది చెప్పకుండా ఉండలేడు, చెప్పకూడదనుకున్న దానిగురించి పెదవి పెగల్చడు. కానీ మొండితనంలో ఆమె అతనికి ఏ మాత్రం తీసిపోదు. చకచకా ఒక కాగితం మీద తన సెల్ నెంబరు రాసి అందించింది.

"మిగతా టెస్టుల కోసం అయితే రేపు కన్సల్ట్ చెయ్యొచ్చు.. అప్పుడయినా చెప్పలేనివి ఇంకేవైనా చెప్పాలంటే... కాల్ చెయ్యొచ్చు...."

ఫోన్ నెంబర్ల అంకెల మధ్య ఆమె ఎదురుచూపు అతడి సందిగ్ధం పోరాడుకున్నాయి.

✡ ✡ ✡

"తను రాదు"

"..."

"హలో.... హలో..."

"ఆ యస్... వింటున్నాను.... ఎందుకో ఏమిటో పూర్తిగా చెబుతావేమోనని"

"తనకు ఇష్టం లేదు"

"........."

"అదే.. తనకు ఏదీ ఇష్టం లేదు. నాతో రిలేషన్ షిప్. నేను..."

"మరి వీవా...."

"వాడు అంటే కూడా... తనకు... ఇష్టం లేదు... తను రాదు"

రాధికకు మనసంతా ఏదో వికారంగా తోచింది. బిడ్డ అంటే ఇష్టం లేని తల్లి ఉంటుందా? ఏం మాట్లాడటానికి ఆమె మెదడు పనిచెయ్యలేదు.

చైతన్య మొండితనం రెండు రోజులు నెగ్గింది. టెస్టులు చేయించడానికి వచ్చిన ప్రతిసారీ రాధిక ఇక ఏ వ్యక్తిగత విషయమూ అడగలేదు అతడిని. ఆమె ప్రతి మౌనం అతడిలో మాట్లాడాలి అనే కోరికను పెంచింది. నాలుగవరోజుకు అతడి వేళ్ళు అతడిపై తిరుగుబాటు చేసినట్లు ఆమెకు ఫోన్ చేయించాయి.

"నమ్మవు కదూ... ఐనో... అందుకే చెప్పలేకపోయాను....." ఫోన్‌లో అతడి బాధ ఘనీభవించడం ఆమె వినింది.

"కానీ... ఎందుకు?" ఏదో ఒకటి మాట్లాడకపోతే అతను కట్ చేస్తాడేమో అనిపించింది ఆమెకు.

"ఇప్పుడు అదంతా ఎందుకు చెప్పు... తను వస్తే మంచిది అన్నావ్. నువ్వు చెప్పిన రీజన్స్ కరెక్టే. కాకపోతే తను రాదు, లేదు అనుకుని ట్రీట్ మెంట్ కంటిన్యూ చేస్తే బెటర్" ఇంతకుమించి చెప్పేదేమీ లేదన్నట్లు అన్నాడతను.

ఆమెకు ఇంకే ప్రశ్నా తోచలేదు. ఫోన్‌లో రెండువేపులా అసహనం కొట్టుకు చచ్చింది.

"కెన్ ఐ మీట్ యు సమ్‌వేర్... అదర్‌దేన్ హాస్పిటల్" నసుగుతూ అడిగాడు చైతన్య. ఎంత వద్దనుకున్నా మనుష్యులు మాట్లాడుకోవాలంటే అప్పాయింట్ మెంట్లూ, పర్మిషన్లూ అడుగుతారే! అతని అవస్థ ఆమెకు సుస్పష్టం అయింది. హాస్పిటల్‌లో తన ఛాంబర్‌లోనే అయినా పర్సనల్ విషయాలు ఎలా చెప్పగలడు? ఆ వాతావరణంలో, వివేకానంద సమక్షంలో పాపం ఏం మాట్లాడగలడు? ఎక్కడ కలవగలదు అతడిని?

హఠాత్తుగా తనకంటూ ప్రపంచమే లేనట్లు తోచింది ఆమెకు.

ఈ ఇంటికి అతడిని పిలవగలదా? రాజు 'అనుమతి' తీసుకోవాలి కదా. కానీ ఇది తన ఇల్లు కూడా కదా. అతని స్నేహితులను తీసుకువస్తే నాకు ప్రతిసారీ చెప్పడే కానీ వచ్చిన స్నేహితులను పరిచయం అయినా చేస్తాడు. ఇతడిని ఏమని పరిచయం చేయను? 'చే' అనే వ్యక్తిని సాదరంగా ఆహ్వానిస్తాడా? తన తండ్రికి కూడా ఇతను తెలుసే. అమ్మ అయినా ఒప్పుకుంటుందా! అందరి దృష్టిలో అతనొక చెరిగిపోయిన కల. చచ్చిపోయిన జ్ఞాపకం, బ్రతికిరాకూడని గతం.

మరచిపోవలసిన మనుషులను మరల అక్కున చేర్చుకునే స్వాతంత్ర్యం ఏ ఒక్క మనసుకైనా ఈ ప్రపంచం ఇస్తుందా?

పరిస్థితులకు తాను బానిసో, తనకు తానే బందీనో రాధికకు తెలియలేదు కానీ.... అతని చిన్నకోరికను మన్నించేంత తెగింపు ఆమెకు ఆ క్షణమే రాలేదు.

"చే".... ఆమె పిలుపు పెదవుల మధ్యే ఇగిరిపోయింది. "ఇప్పుడు కొంచెం బిజీగా ఉన్నాను..." తనను తానే అసహ్యించుకుంటూ కొనసాగించింది "కెన్ యూ రైట్ టు మీ... ఈ మెయిల్....?" ఎంత ఎదిగిపోయాను! 'అతనితో మాట్లాడాలి... తెలుసుకోవాలి... కానీ వేరెవ్వరికీ తెలియకుండా ... చెప్పకుండా... 'రహస్యంగా', రేపు ఈ రహస్యమైనా బయటపడితే? ఇంత ధైర్యానికి దిగజారేంతటి పిరికితనం తనలోనూ ఉందని ఆమెకు ఇన్నాళ్ళూ తెలియలేదు.

"ఈ మెయిల్? హా....హా..." చైతన్య నవ్వాడు.

అవమానపడిపోయింది రాధిక. తను ఆ మాట అనాల్సింది కాదు. బహుశా ఆ ఆలోచనే తనకు కలగకపోయి ఉంటే బావుణ్ణు.

"సరేలే... ఏంటి ఐడీ" అతడి గొంతులోనూ ఓటమి.

నవ్వలేదు రాధిక. మరింత అవమానం అనిపించింది. *మనతోపాటు మనకు కావలసిన వాళ్ళు కూడా పిరికివాళ్ళు అయిపోవడం భరించలేనంత భారం. వాడిపోతున్న పూవు ఎండిపోతున్న ఆకును చూసి ఏం కన్నీరు కార్చగలదు?*

ఐడీ ఇచ్చి కంప్యూటర్ ముందు ఎదురు చూపుల ముగ్గు వేసుకుని కూర్చుంది. తన మెయిల్ అకౌంట్ ఓపెన్ చేయగానే జెన్నిఫర్ నుంచి మెయిల్ వచ్చింది.

"హాయ్ డియర్. హౌ ఆర్యూ. కాల్ మీ వెన్ యూ ఆర్ ఫ్రీ. సస్పెన్స్" అల్లరి వానలా మెయిల్ అంతా 'స్మైలీ' బొమ్మలు.

మసకబారిపోతున్న రాధిక ముఖంలోకి కాస్తంత ఆనందం విచ్చుకుంది ఆ మెయిల్ చూసి. అందుకేనేమో నవ్వు ముఖం చూస్తేనే సగం దిగులు పోతుందంటారు. టైం చూసుకుని... జెన్నీ ఇప్పుడు హాస్పిటల్ లోనూ, సర్జరీలోనో ఉంటుంది అనుకుని ఎస్ఎమ్ఎస్ ఇచ్చింది..... సస్పెన్స్ ఏమిటో చెప్పమని. వెంటనే జెన్నీ నుంచి కాల్.

"గెస్ వాట్. అయాం ఇన్ పారిస్" ఐఫిల్ టవర్ అంత ఎత్తు ఎగిసింది ఆమె గొంతులో అల్లరి. హాస్పిటలూ, డ్యూటీ వదిలేసిందా అని అర్థం కాలేదు రాధికకు. ఆ మాటేఫు అడిగింది.

"ఐ టుక్ ఎ బ్రేక్. లాంగ్ లీవ్. ఐ వాంటెడ్ టూ డీ - స్ట్రెస్ మై సెల్ఫ్" తాను చేయలేకపోతున్న పనిని జెన్నీ చేస్తున్నట్లు చెబుతుంటే ఉత్సాహంగా వింది రాధిక.

"అయాం ఆన్ ఎ ట్రిప్. విత్ అర్నాల్డ్... యూనో ఆర్నాల్డ్.. రైట్? " ఘుడియ విరామమైనా వదలకుండా గలగలమంటోంది జెన్నీ.

"నో...ఐ డోంట్ నో..." కొంపదీసి సినిమా హీరోనుంచి కాలిఫోర్నియా గవర్నర్ అయిన ఆర్నాల్డ్ స్వార్జనెగర్ కాదు కదా అని అనుమానించింది రాధిక. జెన్నీతో ఏదైనా సాధ్యమే.

"హేయ్... యూ నో హిమ్. హి ఈజ్ పేథాలజిస్ట్. యూ లైక్డ్ హిజ్ సెమినార్ అబౌట్..."

'ఆంకోజీన్స్' అని కేన్సర్‌కు కారణమయ్యే జన్యువుల గురించి తమ హాస్పిటల్‌లో ప్రెజెంటేషన్ ఇచ్చిన యాభైఅయిదేళ్ళ లావాటి మనిషి రాధికకు గుర్తువచ్చాడు. పొట్టిగా, లావుగా, మందపు కళ్ళజోళ్ళలో అసలు ఎవరినీ గమనించనైనా గమనించనట్లు ఉన్న అతనేమిటి, తనకన్నా దాదాపు ఇరవై సంవత్సరాల పసిదైన జెన్నిఫర్‌తో పారిస్‌కు హాలిడే ట్రిప్ వెళ్ళడమేమిటి? తాను ఆమె నుంచి దూరమై వచ్చిన రెండు నెల్లల్లోనే ఇంత కథ ఎలా జరిగింది?

"అండ్ దె రీజ్ ఏ మచ్ మోర్ సర్ప్రైజింగ్ న్యూస్" ఊరిస్తున్నట్లు చెప్పింది జెన్నీ: "ఐ యామ్ ప్రెగ్నెంట్"

ఆశ్చర్యంతో మాట రాలేదు రాధికకు. "యూ ఆర్ మ్యారీడ్?" అడగకుండా ఉండలేకపోయింది.

"ఓ నో... నాట్ యెట్... బట్ వి ఆర్ ప్లానింగ్ ఇట్ ఇన్ దిస్ ట్రిప్ ఇట్సెల్ఫ్.... అండ్ గెస్ వాట్"

"కమాన్. నో బడీ కెన్ గెస్ ఎనీథింగ్ అబౌట్ యు..." ఉక్రోషంగా అనేసింది రాధిక

పకపకా నవ్వేస్తూ... "ఆఫ్టర్ దిస్ యూరప్ ట్రిప్ వి ఆర్ ప్లానింగ్ టు కమ్ టు ఇండియా హి వాంట్స్ టు సీ హిమాలయాస్ అండ్ సమ్ స్వామీస్.." చాలామంది విదేశీయిల్లానే ఆర్నాల్డ్‌కూ భారతదేశపు ఆధ్యాత్మికతపై ఉన్న ఆసక్తి గురించి చెప్పింది. "అండ్ దట్స్ వెన్ ఐ థాట్ ఆఫ్ మ్యారీయింగ్ ఇన్ యువర్ ట్రెడిషనల్ స్టైల్...."

జెన్నీలో ఎప్పుడూ కొత్త ఆలోచించే ఆ తత్వమే రాధికకు చాలా ఇష్టం. ఒహాయోలో రెండేళ్ళ క్రితం పెళ్ళిరోజుకు ఇచ్చి పార్టీలో తాను కట్టుకున్న ఎర్రటి చీరను చూసి మోజుపడి అల్లరి చేసి మరీ తన చేత ఒక చీర ఇప్పించుకుని కట్టుకోవడం నేర్చుకున్న జెన్నీ భారత సంప్రదాయ ప్రకారం పెళ్ళి చేసుకోవాలి అనుకోవడం ఎందుకో గొప్పగా అనిపించింది రాధికకు. కానీ హిమాలయాల్లో పెళ్ళి చేసుకుంటుందా? మరీ అంత రొమాంటిక్‌గా బ్రతకడం కొందరికే ఎలా సాధ్యమవుతుంది?

"ఐ విల్ టెల్ యూ వెన్ వీ ఫిక్స్ డేట్స్... యూ హావ్ టు బయ్ మీ ఎ శారీ... వింట్‌యూ..." ఆమె సంతోషం ప్రతి మాటకూ హెచ్చవుతోంది.

ఖచ్చితంగా తన పెళ్ళికి పెద్దరికం చేస్తానని రాధిక చేత ఒట్టేంచుకున్నాక...... "బైదివే... డీడ్ యూ ట్రై ది బికినీ... వాట్ డిడ్ రాజూ సే..." గుసగుసగా అడిగింది జెన్ని. రాజు అపహాస్యపు నవ్వు గుర్తుకు వచ్చి రాధిక మనసు వికలమయ్యింది.

"ఐ నో... యూ వోంట్ టెల్... బ్లడీ హిపోక్రెట్... ఎనివే ఎంజాయ్... ఐ విల్ గెట్ సమ్ ఓర్ సర్ప్రైజస్ వెన్ అయామ్ దేర్..." అంటూ పక్కన ఎవరో తొందరపెడుతున్నట్లు వీడ్కోలు తీసుకుంది జెన్నీ. మంచి పాట మధ్యలోనే అయిపోయినట్లు అనిపించింది రాధికకు. జెన్నీ అంతే. ఆనందం వచ్చినా ఆవేశం అయినా ఆవేదన అయినా దబదబమని వర్షంలా అందరినీ తడిపేస్తుంది. పారిస్‌లో ఆర్నాల్డ్‌తో ఆమె ఎలా ఉంటుందా అని ఊహించుకో ప్రయత్నించింది రాధిక. ఐఫిల్ టవర్ పైనిలబడి సూర్యాస్తమయం బ్యాక్‌గ్రౌండులో ఒకరి కళ్ళలోకి ఒకరు చూసుకుంటున్నారేమో! ఎంత కాదు అనుకున్నా ఆరడుగుల ఎత్తైన జాజితీగలాంటి జెన్నీ పక్కన గుమ్మడికాయలాంటి ఆర్నాల్డ్ రూపం నప్పినట్లు అనిపించలేదు. శారీరక అందం, బాహ్య సౌందర్యం అంతా వ్యర్థం ప్రేమకు మనసే ముఖ్యం అని అందరూ అంటారు కానీ అనుభవానికొచ్చేసరికి మాత్రం ప్రతివారూ పైపైమెరుగులను చూడకుండా ఉండలేరు. తాను కాస్తంత చూడచక్కగా ఉన్నాను కాబట్టే పెళ్ళి చేసుకున్నావని రాజును అప్పుడప్పుడూ తప్పు పట్టే తానే ఇలా ఆలోచిస్తున్నానేమిటని రాధికకే సిగ్గు వేసింది.

"అంతే మేడమ్... చెప్పడానికే మోరల్స్, ఎథిక్స్, ప్రిన్సిపుల్స్.... మనలో ఎన్ని లోపాలు ఉన్నా మిగతా అందరూ మాత్రం పర్ఫెక్ట్‌గా ఉండాలి అనుకుంటాం" రాధిక టిఫిన్ బాక్స్‌లో తెచ్చి ఇచ్చిన పూత రేకుల్లోంచి ఒకదాన్ని తీసుకుని దాని మడతలను విప్పి మధ్యన ఉన్న చక్కెర పొడిని బాక్స్‌లో ఒక మూల రాల్చాడు చైతన్య.

ఇరవైమూడవ పుట్టినరోజు సంధర్భంగా వేసుకున్న కొత్తబట్టలు ఉక్కపెడుతుంటే చున్నీ అంచుతో ముఖం మీదకు గాలి విసురుకుంది రాధిక. ఆ సంవత్సరం ఎండలు చాలా తీవ్రంగా ఉన్నాయి. ఎక్కడెక్కడి ఉప్పునో విశాఖపట్నం అంతా విసిరేస్తోంది సముద్రం.

"వాటిని అలా కాదు తినడం" ముక్కుపుడకలా పుడుతున్న చెమట చుక్కను తుడిచేసుకుంటూ చైతన్య మీద గుర్రుమంది ఆమె. ఎంతో కష్టపడి తన పుట్టినరోజు నాడు తానే శ్రమ పడి చేసుకొచ్చిన పూతరేకులను అతను అలా అపరాధపరిశోధకుడిలా ముక్కలు ముక్కలుగా విడదీస్తుంటే ఆమెకు ఎండకంటే ఎక్కువ కోపం వచ్చేస్తోంది.

"నాకు నచ్చినట్లు నేను తింటాను. ఈ పొడి సెపరేట్‌గా తింటుంటే భలే ఉంటుంది... ఈ రేకులేమిటో టిష్యూ పేపర్స్‌లా పెదవుల మధ్య నలుగుతుంటే నాకు అంతగా నచ్చవు" అంటూనే ఒక పూతరేకును కొరికి ఆ రుచికి ఆస్వాదించకుండా ఉండలేకపోయాడు చైతన్య..

"నీకో విషయం తెలుసా... నువ్వు అంతగా ఇష్టపడి తింటున్నావే... అవి కూడా మా నాన్న మనీతో చేసినవే..." అసలు విషయం గుర్తుకుతెచ్చుకుంది రాధిక. చైతన్య ఆమె వేపు చురచురా చూసాడు. అతడి చూపుని ఖాతరు చెయ్యనట్లు ఆమె తన మెడలోని కొత్త బంగారు చైనును వేళ్ళ మధ్య ఆడిస్తూ ముఖం తిప్పుకుంది.

మధ్యాహ్నం ఎండ మరింత చుర్రుమంది. ఎవరూ రాని ఆ రోడ్డు వెంబడి దారి తప్పి వచ్చిన ఒక వట్టిపోయిన ఆవును లాక్కుపోవడానికి దానివెనుకే వచ్చిన బక్కపిల్లవాడు చెట్టు నీడలో బైక్ మీద ఉన్న వీరిద్దరినీ చూసి ఎవరైనా సినిమా హీరోహీరోయిన్లేమో అని అనుమానపడుతూ అక్కడక్కడే తచ్చాడుతున్నాడు. వాడిని రమ్మని సైగ చేసాడు చైతన్య. ఎండకు కళ్ళు చికిలించికుని అయోమయంగా వచ్చాడు వాడు. డబ్బాలోని పూతరేకులను వాడికి అందించాడు చైతన్య. నమ్మలేనట్లు చూస్తున్నవాడికి ఫర్లేదు తీసుకొమ్మని చెప్పి చేతికి ఇచ్చాడు. ఆబగా ఒకముక్క కొరికి మిగతావాటిని రెండు చేతుల్లో జారిపోకుండా దాచుకుని గంతులేస్తూ వెళ్ళిపోయాడు వాడు. రాధికకు కోప్పడాలో, బాధపడాలో తెలియకుండా పోయింది.

"ఇప్పుడు నేను అన్నమాటలు బాధపడి వాడికి అవి ఇచ్చావా లేక...." ఆమె అనుమానం అడుగుతుండగానే

"ఏదో ఇవ్వాలని ఇచ్చేవాడినే అయితే ఒక పూతరేకే ఇస్తాను కానీ అన్నీ ఇచ్చెయ్యను కదా" తన వైఖరిని సమర్ధించుకున్నాడు అతను.

కళ్ళ వెనుక ఉక్రోషం తన్నుకొచ్చింది ఆమెకు.

"ఎంత కష్టపడి చేసానో తెలుసా..." ఇక మాట్లాడలేనట్లు ఆమె గొంతుపూడుకుపోయింది.

"మరయితే ఆ మాట ఎందుకు అన్నావ్?" అతడేమీ వెనక్కుతగ్గలేదు.

"నువ్వేగా... మా నాన్న బర్త్‌డే గిఫ్ట్‌గా ఈ చైన్ ఇచ్చాడు అంటే... లంచం డబ్బులతో కొన్న బహుమతి అని హర్టింగ్‌గా మాట్లాడావ్" మెడలోని చైనును విసిరి నేలకేసి కొట్టాలన్నంత ఆవేశాన్ని అదుపుచేసుకుంటూ ఎగిసిపడింది ఆమె.

"హర్టింగ్‌గా ఉన్నా... అది నిజమే..." ఆమెను అక్కున తీసుకోవాలనే కోరికను నిగ్రహించుకుంటూ కోపం కొనసాగించాడు అతను.

"ఏంటీ నిజం? మా నాన్నకొచ్చే జీతానికి ఈ మాత్రం కొనివ్వలేడు అనుకుంటున్నావా? హౌ కెన్ యూ అక్యూస్ మై ఫాదర్ ఏజ్ ఎ కరప్ట్?" దెబ్బ తింటున్నది తన తండ్రి గౌరవమో, తన అభిమానమో ఆమెకే సరిగా తెలియట్లేదు. కానీ రెండూ ఒకటే అనిపించాయి. బెట్టు సడలించి ఆమె దగ్గరకు చేరి భుజం మీద చేయివేసాడతను. విసురుగా తోసేసింది రాధిక.

"కమాన్ ... ప్లీజ్... అపార్ధం చేసుకోకు. నేను నిన్ను ఏమీ అనట్లేదు. ఇట్స్ నాట్ యువర్ ఫాల్ట్. మన పేరెంట్స్ బిహేవియర్‌కు మనం కారణం కాదు కదా. సపోజ్... మా నాన్నే మీ నాన్నలా ఏదైనా గవర్నమెంట్ జాబ్‌లో ఉంటే... తనకూ అలాంటి బలహీనతే కలిగి, తానూ లంచాలు తీసుకుని... ఇదుగో నాకీ డొక్కు సెకెండ్ హ్యాండ్ బైక్ బదులు... ఏకారో కొనిచ్చేవాడేమో. కానీ ఇక్కడ ప్రాబ్లం ఏంటంటే... మన ప్రిన్సిపుల్స్ ఏమవుతున్నాయ్ అని .... నువ్వే చెప్పు... మా నాన్న నాకు అలా ఒక కారు కొనిస్తే... దాన్ని నేను ఫ్రాడ్‌పొజెషన్‌లా చూసుకుంటూ, అందులో నిన్ను షికారుకు రమ్మంటే... నువ్వు వస్తావా?"

యధాలాపంగా అన్నట్లే వినిపించినా ఆ ప్రశ్న రాధికను చాలా కలవరపెట్టింది. నిజమే నీతి సూత్రాలను, పుస్తకాలనుంచి నేర్చుకున్న ఆశయాలను సవాలు చేస్తూ సులభంగా వచ్చే సుఖాన్ని కాదనడం చెప్పడానికి బాగానే ఉంటుంది కానీ ఆచరణలో ఎంత బాధ? తన మెడలోని బంగారు చైను ఒక చేదు ప్రశ్నలా చిరచిరమంటున్నట్లు అనిపించింది. ఆమెకు గెలుసు. వాళ్ళ నాన్న కాస్తో కూస్తో లంచాలు తీసుకుంటాడని. తాను టెన్త్‌క్లాసులో ఉన్నప్పుడే ఎవరో ఇంటికి రావడం, అతడికి కాఫీ అయినా ఇవ్వకుండా, తనను పరిచయం చేయకుండా చాలా ఫార్మల్‌గా మాట్లాడి, అతను వెళ్ళిపోయాక అమ్మ చేతికి డబ్బులు ఇచ్చి దాయమనడం గమనించిన రాధికకు అప్పుడు అర్ధం కాలేదు అదంతా ఏమిటో. అమ్మను అడిగితే... నీ కెందుకే చిన్నపిల్లవు అని కసిరింది. తమ్ముడేమో తెలిసినా చెప్పలేనట్లు చూపులు తప్పించుకుపోయాడు. ఒక సంవత్సరమయ్యాకే తెలిసింది... చిన్నవాడైనా తమ్ముడికి ఉన్నంత లోకజ్ఞానం తనకు లేదని.... అవన్నీ లంచాలని. నాన్న 'మంచివాడు' కాదని కొన్ని రోజులు బాధపడింది. తనకు తానే ఎన్నో అబద్ధాలు చెప్పుకుని మోసగించుకోవాలనుకుంది. ఆ డబ్బులు వాళ్ళు ఒద్దన్నా ఇస్తారేమో! పాపం నాన్న భయపడి ఆ డబ్బులు తీసుకుంటున్నాడంతే. ఆ డబ్బులు వాడుకోడు. ఏ దేవుడి హుండీలోనే వేసేస్తాడు. అమ్మకు కానీ తనకు కానీ ఆ డబ్బులతో ఏమీ కొనివ్వడు. మనిషి అవసరం అనుకుంటే తనకు తానే ఎన్నో అబద్ధాలు చెప్పుకోవచ్చు. అంతరాత్మను మోసం చేసుకోవడం అట్టే కష్టం ఏమీ కాదు. అదీ మనిషి నుంచి పుట్టేదే మరి. కాకపోతే ఆ విషయం ఇంకెవ్వరైనా ఆ గుర్తుకు తెస్తే ఎవ్వరికీ నచ్చదు. తనకు మంచి ర్యాంకు రాకపోతే డబ్బు పెట్టి సీటుకొనడానికైనా తన తండ్రి సిద్ధపడిపోయిన రోజే అర్ధమయింది రాధికకు... చాలామందిలాగా తమకూ 'వెనకేసుకున్న' డబ్బులు ఉన్నాయి. ర్యాంకు వచ్చింది కాబట్టి సరిపోయింది కానీ అదే నాన్న తనకు కొన్ని లక్షలు పోసి ఒక డొనేషన్ సీటు కొనిస్తే.... తాను దాన్ని ఒద్దనగలనా అని అప్పుడప్పుడూ ఆమెకూడా ఆలోచించలేకపోలేదు.

"ఏంటి అలాంటి కారులోకి నేను రమ్మంటే వస్తావా నువ్వు?" చైతన్య ప్రశ్నకు ఉలిక్కిపడి తెల్లమొహం వేసింది.

"ఐ నో... దెన్....యూ వోంట్ ఈవెన్ లవ్ మీ ఎవర్" బైక్‌కు సెంటర్ స్టాండు వేసి పైన ఎక్కి కూర్చుంటూ అన్నాడు చైతన్య.

నిజమా? రాధిక చాలా తీవ్రంగా ఆలోచించింది. అవునేమో. మొదటిసారి అతడిని తిట్టుకుంది. మేనర్స్ లేని మనిషని. అదే అతను శవాలు కోసే మనిషితో స్నేహంగా ఉండటం... నిముషాల్లో అతనంటే మంచి అభిప్రాయం మార్చుకుంది. *మనిషి చేసే ప్రతి చిన్న చర్య.... చివరకు ఒక దోమ తన మీద వాలుతుంటే దాన్ని కొట్టి చంపే పద్ధతిలో కూడా అతని నైజం తెలుస్తుంది. ఆ కాస్త చాలు ఇంకో మనిషిని ఆకట్టుకోవడానికైనా అసహ్యించబడడానికైనా.* ఈ వేళ నాన్న లంచం డబ్బులతో కొని ఇచ్చాడేమో అనే అనుమానం కలిగిస్తున్న ఈ చైనును వేసుకోవడమేకాక, అందుకు సంతోషించడంలో తన వ్యక్తిత్వమే పతనమవుతోందా? లేక చే దృష్టిలో తన ఔన్నత్యం తగ్గిపోతోందా? రెండూ ఒకటే అనిపించాయి రాధికకు.

తన దృష్టిలో తాను ఏమిటో అనేదానికంటే తనకు కావలసినవారి దృష్టిలో తనేమిటి అనేదే ఎవరికైనా ముఖ్యం.

"ఇప్పుడు నేనేం చెయ్యాలి మరి" బంగారు చైనును వేళ్ళ మధ్య అయోమయంగా నలుపుకుంటూ తికమకపడిపోయింది రాధిక.

ఆమె బేలముఖం చూసేసరికి తన చిరాకు అంతా మరచిపోయాడు చైతన్య. బైక్ దిగి, చెట్టుకింద ఉన్న దిమ్మ మీద కూర్చున్న ఆమె పక్కన చేరి ముద్దుపెట్టుకునేందుకు బుగ్గమీదకు వాలాడు. *భారతదేశపు ఆడదానికి రొమాన్సును తోసేయడం వయసులో పెరిగే ఒక 'ఇన్‌వాలెంటరీ రియాక్షన్'.* అతను వెనక్కు తూలాడు.

"ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి... పబ్లిక్‌లో ఇలాంటి వేషాలు వద్దని. నీకేం తెలుసు. ఎవ్వరైనా చూస్తే మా ఇంట్లో చాలా పెద్ద గొడవ.." ఆమె పెదవులకు చేయి అడ్డుపెట్టేసి కళ్ళతోనే క్షమాపణ కోరాడు చైతన్య. ముఖం అతని చేతిలోంచి లాగేసుకుని క్షమించేసింది. ఆమెను చూసి మళ్ళీ మోహం పెరుగుతుండగా అదుపు చేసుకోవడానికి కష్టపడ్డాడు అతను.

"ఇంతకీ ఇప్పుడు నేనేం చెయ్యాలి" పక్కదారి పడుతున్న వాదనలోంచి తన ప్రశ్నను వెనక్కు లాక్కుంది రాధిక.

"నువ్వే చెప్పు... ఏం చేస్తావ్?" ఆమె వ్యక్తిత్వంలోంచి పుట్టే పరిష్కారం కోసం అతనూ ఎదురు చూసాడు.

"ఈ చైన్‌ను ఎవరికైనా ఇచ్చేస్తే?"

"హుఁ.... అంటే ఎవరికని?"

ఆమె ఆలోచించింది. "అంటే... ఎవరికైనా మనీ అవసరం ఉండేవాళ్ళకు.... మే ... బీ.. దీన్ని అమ్ముకుని వాళ్ళు ప్రాబ్లంలోంచి బయటపడొచ్చు కదా"

సమాధానం చెప్పడం ఇష్టంలేదన్నట్లు అతను నేలచూపులు చూసాడు.

"పోనీ... ఏదైనా గుడిలో హుండీలో వేసేద్దాం..... ఆర్ డొనేషన్ బాక్స్...?" ఆమె కొంచెం ఉత్సాహంగా చెప్పింది.

అతను ఫక్కుమన్నాడు. "అంటే... పాపపరిహారమా?" అతను గొంతులోని మార్పుకు ఆమె చిన్నబోయింది.

"మనిషి అసలు దేవుడు అనే 'క్యారెక్టర్'ను తన అవసరానికే కనిపెట్టుకున్నాడేమో అనిపిస్తుంది ఇలాంటి ఆలోచనలు వింటే. చెయ్యకూడని పనులన్నీ చెయ్యడం ఆ తర్వాత కాస్త 'షేర్' ఇచ్చేసి రెండు చెంపదెబ్బలు, నాలుగు గుంజీళ్ళు, ఓ పూట ఉపవాసాలు.... ఇంకా రకరకాల మొక్కులూ చెల్లించేసుకుంటే... క్లీన్.. మొత్తం సిన్స్ అన్నీ తుడిచిపెట్టుకుపోయి ఒక పరిపూర్ణమైన మనిషిగా మళ్ళీ మారొచ్చు..... ఎందుకూ? మళ్ళీ కొత్తపాపాలు చెయ్యడానికి. వాటి గిల్ట్ తప్పించుకోవడానికి మళ్ళీ మొక్కులు... భలే 'విషసర్కిల్' కదూ... అందులోకి వెళతామంటావా?" ఇంకా చెప్పబోయేవాడు ఎందుకో ఆగిపోయాడు.

"హమ్మయ్యా... అయిపోయిందా! మళ్ళీ ఏ కమ్యూనిస్ట్ సిద్ధాంతాలనో వీటికి జతచేసి 'దాస్ కాపిటల్' అంత పెద్ద బుక్కునూ చెబుతావ్ అనుకున్నా" తెలికగా నవ్వేసింది రాధిక.

"డోంట్ కాల్ మీ ఎ కమ్యూనిస్ట్... ఐ డోంట్ లైక్ దెమ్.... మనిషికి కాస్తంత స్వార్థం, తనది అనే ఫీలింగూ ఉండకపోతే ఎలా? నిస్వార్థబుద్ధి, సమానత్వం మనిషికి స్వతహాగా రావాలే కానీ తుపాకీ బెదిరింపుతో ఎలా వస్తాయి.... నచ్చకపోయినా 'డాక్టర్ జివాగో' లాంటివి చదివితే ...."

"ఆ చదివితే..."

"ఇదిగో ఇల్లా మజాక్ చెయ్యొద్దు"

"ఆ చేస్తే..." తనలోని సంఘర్షణ అంతా ఎందుకు పోయిందో కానీ హఠాత్తుగా తేలికయిపోయినట్లు అనిపిస్తోంది రాధికకు. మెడలోని గొలుసు తీసేసి పిడికిట్లో ఆడిస్తోంది. పాముపిల్లలా మెలికలు పడుతోంది అది.

"పోన్లే.. బర్త్‌డే రోజు మూడ్ ఎందుకు చెడగొట్టడం కానీ... ఈసారికి నీ ఇష్టం వచ్చినట్లు ఏ హుండీలోనో వేసెయ్..." రాజీకొచ్చాడు అతను.

"ఆ వేసేసి, మా నాన్నను క్షమించు దేవుడా అని ప్రార్థించేయాలా? అలాగే, ఇంకెప్పుడూ మా నాన్నకు లంచం తీసుకునే బుద్ధి రాకూడదని నువ్వు ఏమైనా మొక్కుకో..." సరదాగా కాళ్ళాడించింది రాధిక. ఆమెలో హఠాత్తుగా ఎగసిపడుతున్న హుషారును చూసి అతడు తికమకపడ్డాడు. ఆమె ఏదో నిర్ణయించుకుంది అని అతనికి అర్థమయ్యింది.

"థాంక్యూ చే.... ఈ బర్త్‌డేను నేనెప్పటికీ మర్చిపోను. దిస్ డిస్కషన్‌ని వి హేడ్.. చాలా మంచిది. ఇప్పుడు ఆలోచిస్తుంటే నేను ఎంత మారిపోయానో తెలుస్తోంది. నిజం తెలుసా... హాస్పిటల్‌లో ఎన్నెన్నో సఫరింగ్స్ చూసి, ఒకళ్ళ ప్రాణం అంటే అసలేమీ పట్టనట్లు ప్రవర్తించే కొందరు డాక్టర్లు, నర్సులు... అసలు ఈ సిస్టమ్.... చూసి వాళ్ళను తిట్టుకుంటూ నేనేమిటో చేసేసి వీళ్ళందరినీ మార్చేస్తాను, నువ్వూ నేనూ కలిసి ప్రపంచాన్ని ఉద్ధరించేస్తాం అనుకునేదాన్ని. కానీ ఆ మార్పు నాలో రానిదే వాళ్ళనెలా..." ఆమె కళ్ళలో తనను కోల్పోతున్నట్లు చూస్తుండిపోయాడు చైతన్య.

"ఈ చైనును నువ్వన్నట్లు ఏ ఛారిటీకో ఇచ్చేస్తే, రేపటికల్లా ఇదంతా మరచిపోతాను. మరోసారి ఏ పండుగరోజుకో మా నాన్న ఇలాంటిదో, ఇంతకంటే ఇంకా ఖరీదైనదేదో బహుమతి ఇస్తాడు. ఆరోజు కూడా మళ్ళీ ఇదే కన్ఫ్యూషన్"

"ఎగ్జాట్లీ" ఆమెతో ఏకీభవిస్తూ తలాడించాడు అతను.

"నిజానికి ...ఇప్పుడు దీన్ని మా నాన్నకు తిరిగి ఇచ్చేసి... నాకు ఇలా లంచం డబ్బులతో ఇంకెప్పుడూ ఏమీ ఇవ్వకు అని చెప్పాలి. కానీ..." కళ్ళుదించేసుకుని లోగొంతులోనే కొనసాగించింది రాధిక" నాకు అంత ధైర్యం లేదు. చెపుతావు కానీ, నా పొజిషన్‌లో నువ్వు ఉన్నా అంత ధైర్యం చెయ్యలేవేమో. ఐడియల్ పర్సన్‌గా ఉండాలి అనుకోవడం చాలా సులభం కానీ నిజంగా ఉండటం ఎంత కష్టమో ఇప్పుడు తెలుస్తోంది"

అంతటి వేడిగాలిలోని చైతన్యకు ఒళ్ళు ఝల్లుమన్నాయి. ఆమె ఓడిపోతున్నట్లు మాట్లాడినా నిజం మాట్లాడింది. ఆమె పరిస్థితిలో తను ఉన్నా అంతేనేమో. *అందరూ అంతే. కాస్త తప్పు చేసినవాడెవ్వడైనా కనిపిస్తే వాడి తప్పును భూతద్దాల్లోంచి చూసి ప్రపంచం చరిత్రనూ, పుస్తకాల్లోని ఎన్నెన్నో తత్వాలనూ, వేదాంతాలనూ ఉద్ఘాటించి, ఇసుమంతయినా తప్పు చేయని గొప్పవారి చరిత్రను, తప్పులు చేసి చేసి నాశనమైనవారి కథలనూ పోల్చి చూసి ఆవేశపడిపోయి ఆవేదన చెందిపోయి రొప్పుపడిపోతారు. కానీ తరతరాలుగా క్షీణించుకుపోతూ వస్తున్న మానవజీవితంలో ప్రతి మనిషీ ఓడిపోతున్నవాడే ఓటమిని ఒప్పుకోలేనివాడే*

"ఈ చైనును నా దగ్గరే పెట్టుకుంటాను. ఎప్పుడూ వేసుకోను. ఇంకా ఇలాంటివెన్ని కొనిచ్చినా అవేవీ 'నావి' అనుకోను. ఐ థింక్... అందుబాటులో ఊరించే సరదాలు, సుఖాలు ఉన్నా వాటిని అనుభవించకుండా ఉండటం చాలా కష్టం. అయినా ఆ స్థాయికి చేరుకుంటాను. ఆరోజు ఇచ్చేస్తాను వీటన్నిటినీ ఛారిటీకు. అప్పుడు అది ఎస్కేపిజం అవ్వదు... నువ్వు అన్నట్లు పాపాలు కడిగేసుకోవడానికి

కాదు కదా. ఎందుకంటే నేనెప్పుడు అసలు పాపమో, పుణ్యమో వీటితో అనుబంధమే ఏర్పరచుకోలేదు కదా..." గొలుసును హ్యాండుబ్యాగులో ఉంచేసుకుంటూ స్థిమితంగా చైతన్యవేపు నవ్వింది ఆమె.

"ఎవరు చెప్పారు నీకు ఇదంతా" మురిసిపోతూ అడిగాడు చైతన్య.

"అంటే ఏంటీ నీ ఉద్దేశ్యం?" ఆమె కోప్పడింది

"నువ్వు ఇంతగా ఆలోచించగలవా? మైగాడ్ అయామ్ సర్ప్రైజడ్"

ఎండలో ఎర్ర మిరపకాయలా ఆమె కోపం చిట్లింది. "నేను దద్దమ్మను అనే కదా నీ ఫీలింగ్. ఇడియట్. నీకే పెద్ద తెలివితేటలు ఉన్నాయని ఈగో. ఏమైనా అంటే చే గువెరా ఇలా చేసాడు, మార్క్స్ ఇలా చెప్పాడు, దోస్తవెస్కీ ఏం రాసాడు, వివేకానందుడి ప్రవచనాలు, ఫ్రాయడ్ ఇంటర్ప్రెటేషన్స్, వాడెవ్వడూ... నీ... నీ" పేరు గుర్తుకు రాక ఆమె తడబడుతుంటే.... "నీషే" అని అందించాడు చైతన్య. అతని పెదవులపై పాకుతున్న వెక్కిరింత నవ్వును ఆమె పసిగట్టింది.

"ఆ ఎవడో ఒకడూ. వీళ్ళందరి పుస్తకాలు చదివి చెపుతావు కానీ నీకసలు సొంతంగా ఆలోచించేంత సీను లేదు"

"అవును మరి మీలాంటి మేధావుల ముందు మేమెంత? అవునూ... నీకు తెలుసా? ఇప్పుడు నువ్వు చెప్పిన విషయమే చాలామంది స్పిరిట్యువల్ ప్రీచర్స్ కూడా చెప్పారు... లైక్ ఓషో." నేను ఇక వినను అన్నట్లు రాధిక చెవులు మూసుకోబోతుంటూ బలవంతంగా ఆమె చెవులు కట్టిపెడుతూ.. "విను... విను... రోడ్డు పక్కన, చెట్లక్రింద ఎందరో అభాగ్యులు, అనాధలు ఉండగా సిద్ధార్ధుడే బుద్ధుడిగా ఎందుకు కొలవబడ్డాడు? ఎందుకంటే... అతను అన్నీ పరిత్యజించి వచ్చాడు కాబట్టి. సాక్రిఫైస్ చేయడానికి, రెలింక్విష్ చేయడానికైనా అసలు మనిషికి ఏమైనా ఉండాలి కదా. కోరికలు తీర్చుకోవడానికి మార్గమూ, అవకాశమూ ఉండి కూడా కోరకుండా ఉండటమూ, మెటీరియల్ వెల్త్.... అదే.. ఐహిక సుఖాలు, భోగాలు అనుభవిస్తూ కూడా వాటిల్లోనే జీవితం కోల్పోకుండా నిగ్రహించుకోవడమే గొప్ప అన్ని దాదాపు అన్ని వేదాంతాలు చెపుతాయి. నువ్వూ ఇప్పుడు అదే చెప్పావు... కాకపోతే జస్ట్ లంచం డబ్బుల గురించి చెప్పావనుకో.. ఎనీవే ఇదంతా నీకు ఎలా.." అబ్బురంగా ఆమె ముఖాన్ని తడుముతూ అడిగాడు.

"మరేం అనుకున్నావ్ నేనంటే" అల్లరిగా కళ్ళెగరేసింది రాధిక.

అతనూ నవ్వేసాడు. "ఒకటి చెపుతా విను...."

"అప్పట్నించీ వింటూనే ఉన్నాగా..."

"ష్. చుప్.... విను... మనం అందరం మారిపోతాం. పదేళ్ళ క్రితం మనం ఎలా ఉండేవాళ్ళమో తలుచుకుంటే ఇప్పుడు ఎంత మారిపోయామో తెలుస్తుంది. అలానే ఈ రోజు ఉండేవాళ్ళమో తలుచుకుంటే ఇప్పుడు ఎంత మారిపోయామో తెలుస్తుంది. అలానే ఈ రోజు మన ఆలోచనలు, ప్రవర్తన అన్నీ కూడా భవిష్యత్తులో మారిపోయి అప్పుడు వెనక్కు తిరిగి చూసుకుంటూ మన ఈ రోజు చాలా సిల్లీగా అనిపించొచ్చు. నేను కోరుకునేది ఒక్కటే. నువ్వు మాత్రం మారొద్దు. ఎప్పటికీ ఇలానే ఉండిపో... బికాజ్ యూ ఆర్ బెస్ట్ ద వే యూ ఆర్ నౌ" అతని కంటి పాపల్లో తాను తడిసిపోతుండటం చూసుకుంది రాధిక.

"మరి నువ్వు కూడా మారిపోకూడదు మరి" ఆమె అనుమానానికి ఫక్కుమన్నాడు చైతన్య. ఆమె అనుమానం మాత్రం తీరలేదు.

****

తరువాత కథ వచ్చేనెల .!!! ఎదురు చూడండి..!!!

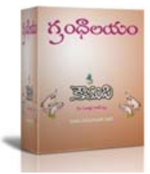

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు ఇంకా చదవలేదా..? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

Click here to go to KOUMUDI Library